

Uit een preek van Sint Bernardus op het Hooglied († 1153) *

De ruimte van de ziel is haar liefde,
zoals de apostel zegt :
Zet ook gij uw hart open voor de liefde ^(2 Kor. 6,13).
De grootheid van de ziel
moet dus afgemeten worden
naar de graad van liefde die zij bezit,
zodat de ziel die veel liefde bezit,
groot is,
maar de ziel die weinig liefde bezit,
klein is, zoals Paulus zegt :
Als ik de liefde niet heb, heb ik niets ^(1 Kor. 13,12).

Wanneer nu een ziel begint lief te hebben,
en alleen nog maar hen bemint
die haar beminnen,
alleen haar broeders groet
en de groet van anderen beantwoordt,
dan zou ik niet durven zeggen
dat deze ziel helemaal « niets » is,
want zij bezit toch een gemeenschapsgevoel
dat weet te geven en te ontvangen.
Maar wat voor buitengewoons doet zij dan ? ^(Mat. 5,47).

Maar als zij groeit en volwassen wordt,
zodat zij de enge grens
van deze egoïstische liefde overschrijdt
en in geestelijke vrijheid
het brede gebied van de belangeloze goedheid betreedt,
en in de wijde schoot van haar goede wil
allen zoekt te omvatten
die haar naasten zijn,
en iedereen wil beminnen als zichzelf,
kan men haar dan nog met recht vragen:
Wat voor buitengewoons doet gij ?

Want zij heeft zichzelf helemaal ontvankelijk gemaakt.
Ja, verruimd heeft zich de schoot van haar liefde,
want zij omvat allen,
allen jegens wie zij geen andere verplichting heeft
dan deze waarvan Paulus zegt :
Uw enige schuld blijve de onderlinge liefde ^(Rom. 13,8).

* Bernardus, SC 27,10 (bij Mt. 5, 43-48).